

't Was, of ik bij haar alleen waarlijk leefde en bij haar alleen had dat leven nog bekoorlijkheid. Uw vrouw maar te zien genas mij al van mijn zwartgalligste stemming. Ik heb wel uren lang door de straten geflaneerd, in de hoop haar eenmaal tegen te komen. Eén enkele blik maakte mij voor een paar dagen gelukkig en . . . als ik bij haar zat in het boudoir . . . ! Elk woord, dat zij sprak, deed me zoo weldadig aan, dat ik telkens „heerlijk” moest roepen. — Dan lachte ze . . .”

Blank wist niet meer wat te denken van iemand, die zóó gevoelde en zóó durfde spreken. Ook hij was verliefd geweest en nog altijd had hij Emma lief; maar zulke overdreven dingen had hij nooit ondervonden . . . en zou hij ook nooit geopenbaard' hebben.

Je begrepen te weten . . . mijn hemel, wat steekt daar nu in? — Als Siria een filosoof, of zelfs maar een dichter was; doch . . . een gewoon mensch . . . een verward onlogisch brein . . . een militair . . . en dan nog wel door een vrouw . . . ! Neen, dit raadsel was hem te machtig.

Zeker drong die man zichzelf dit alles op.

Maar weer ging Siria, nu op een leukeren toon, voort.

„Wat ik voor uw vrouw heb gevoeld, hoort wel t'huis in die groote categorie van samengestelde en onverklaarbare neigingen, waarvoor ons dagelijksch leven maar het ééne dorre en misbruikte woord: liefde bezit. Laat dit uw gemoedsrust niet storen: zij heeft er nooit iets van vernomen en zal er nooit iets van bemerken . . . Eens — 't is waar — heb ik 't op mijn lippen gehad haar alles te bekennen. Dit gebeurde kort voor mijn promotie; u herinnert u dien avond zekerlijk. Ik wist het toen al, dat ik den Haag uit moest en dit maakte mij wanhopend. Ik kon 't niet langer verkroppen . . . ik . . . enfin . . . toen heeft u zelf mij gered . . . U meent eer mevrouw gered te hebben dan mij; maar 't is toch wel, zooals ik zeg. Mevrouw, die u zoo hoog heeft leeren achten, die zoo goed gevoelt, wat zij u te danken heeft en . . . die zich omtrent mij onmogelijk illusie's kan maken, liep in 't minst geen gevaar. Neen, de geredde was ik, die haar medelijden door het vergrootglas van mijn egoïsme had bekeken en, die waanzinnig genoeg was mij in te beelden, dat de ondervinding niets in mij had afgesleten en vernield. Aan deze redding heb ik het te danken, dat ik nu durf vragen haar nog eens te mogen zien en spreken. O, ik denk er niet aan onder uw dak te komen logeeren, al zou 't ook voor één nacht zijn. Sta mij maar toe naar den Haag te gaan en één enkelen avond in uw huis . . . in haar boudoir door te brengen. — Toe, mijnheer Blank, zeg ja. — U weet niet, hoe dankbaar ik u zou zijn en . . . 't is immers voor 't laatst. Dit neemt voor u veel van de onaangenaamheid weg en voor mij . . . Een dame, bij wie ik dikwijls dineer, en die de vriendelijkheid heeft mij in te schenken, als ik 't zelf vergeet, zegt wel eens: Siria houdt alleen van de eerste droppels en van de laatste. Heelemaal geef ik dit niet toe; maar toch is 't in zooverre waar, als de eerste en de laatste droppels altijd een bijzonder aroma voor mij hebben bezeten. — Voor u is dit waarschijnlijk juist omgekeerd; maar nu u 't eenmaal weet . . .”